

MIC**MATICHOH**
INFORMATION CENTER

Subject Heading :

Source :

โพสต์ทูเดย์

Date :

14 มี.ค. 2561

Page :

๒๑

No :

ศาลฎีกายกฟ้องมือยิงเอ็ม79 ๒๑

ศาลฎีกาพิพากษาตามศาลอุทธรณ์ยกฟ้อง คดีที่นายณรงค์ศักดิ์ หรือ ดู่ย พลายอร่าม อดีตการ์ดแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ (นปช.) และนายพิรพงษ์ หรือธานินทร์ สีนุสนธิชาติ ในความผิดฐานร่วมกัน พยายามฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุน ปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต กรณีร่วมกันยิงระเบิดเอ็ม79 ใส่ กลุ่มผู้ชุมนุม กปปส. ที่กำลังเดินขบวนผ่านบริเวณสี่แยกเสาวนีย์ และบน ถนนสวรรคโลก ทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บ เมื่อวันที่ 29 มี.ค. 2557 ■

		Subject Heading :
Source :	ข่าวหุ้น	
Date : 14 ส.ค. 2561	Page : 5	No :

จากคดีค่าไถ่ทางด่วน...ถึงคดีค่าไถ่คลองด่าน (ตอนที่ 2)

■ ศุภวัชร มาลาพันธ์ ■

หมายเหตุ: กองบรรณาธิการ
บทความเรื่องนี้มีหลายตอนจบ

5

ย้อนไปเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557 (วันที่อ่านคำพิพากษา) ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ.487-488/2557 หรือคดีคลองด่านตามที่ผู้ร้อง (บริษัท วิจิตรภัณฑ์ก่อสร้าง จำกัด กับพวกรวม 6 คน) ขอให้ศาลบังคับตามคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการให้กรมควบคุมมลพิษตกเป็นฝ่ายผิดสัญญา และต้องรับผิดชอบค่าจ้างงานตามสัญญาให้แก่ฝ่ายเอกชน ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่าคณะอนุญาโตตุลาการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทซึ่งอยู่ในขอบเขตของสัญญาอนุญาโตตุลาการและไม่เกินคำขอของคู่พิพาท จึงไม่มีเหตุให้เพิกถอนคำชี้ขาดตามมาตรา 40 วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. 2545 เป็นผลให้รัฐต้องจ่ายค่าไถ่คลองด่านให้เอกชน โดยกำหนดชำระเป็นสามงวด งวดแรกจ่ายไปแล้วเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2558 ก่อนที่จะมีการระงับการชำระหนี้เพื่อให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาคดีใหม่

ในเดือนกรกฎาคม 2559 ฝ่ายรัฐยื่นคำขอพิจารณาคดีใหม่โดยอ้างว่ามีข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานใหม่ที่ปรากฏจากการพิจารณาคดีของศาลยุติธรรม 3 คดี ดังนี้

คดีที่ 1 คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขแดงที่ อม.2/2551 (อัยการสูงสุด โจทก์ นายวัฒนา อัครเวม จำเลย)

คดีที่ 2 คำพิพากษาศาลแขวงอุลิต คดีหมายเลขแดง ที่ 3501/2552 (กรมควบคุมมลพิษ โจทก์ กับกิจการร่วมค้า NVPSKG กับพวกรวมสิบเก้าคน จำเลย) คดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้อง **คดีรอฟังคำพิพากษาศาลฎีกา** ในวันที่ 30 พฤษภาคม 2561

คดีที่ 3 คำพิพากษาศาลอาญา คดีหมายเลขแดงที่ อ. 4197/2548 (พนักงานอัยการ โจทก์ กับ นายประกิต กิระวานิช กับพวกรวมสามคน จำเลย) **คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์**

วันที่ 6 มีนาคม 2551 ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาในประเด็นแห่งคดีตามคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ให้ฝ่ายรัฐชนะคดี **ซึ่งคดีนี้ยังไม่ถึงที่สุดเนื่องจากฝ่ายเอกชนอาจใช้สิทธิอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดได้ภายใน 30 วันนับแต่วันที่ 6 มีนาคม 2561**

จากข้อเท็จจริงในคดีขอให้พิจารณาใหม่ เมื่อพิจารณาประกอบกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 **ประเด็นสำคัญของคดีจึงเป็นเรื่องหลักเกณฑ์ที่ศาลจะอนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่ได้หรือไม่** เพราะหากทุกๆ กรณีที่มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว (คดีคลองด่านศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาแล้วเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557) สามารถขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ สังคมคงมีแต่ความวุ่นวายและหลักความมั่นคงแห่งสิทธิและนิติฐานะของบุคคลย่อมไม่อาจได้รับความคุ้มครองได้ **ดังนั้นหลักเกณฑ์ในการขอพิจารณาคดีใหม่จึงเป็นข้อยกเว้นอย่างมากและต้องใช้ด้วยความระมัดระวัง**

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ กำหนดเรื่องการขอให้พิจารณาคดีใหม่ในมาตรา 75 (1) โดยกำหนดว่า คู่กรณีหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบ

จากผลแห่งคดีอาจมีคำขอให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ หากปรากฏว่าศาลปกครองฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือ**มีพยานหลักฐานใหม่** อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ

ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อคู่กรณีหรือบุคคลภายนอก**ไม่ทราบถึงเหตุนั้น**ในการพิจารณาคดีครั้งที่แล้วมา โดยมีข้อความผิดของผู้นั้น

การยื่นคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งใหม่ต้องกระทำภายใน 90 วันนับแต่วันที่ผู้ยื่นได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุซึ่งอาจขอให้พิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งใหม่ได้ แต่ไม่เกิน 5 ปีนับแต่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาด

ดังนั้น **ประเด็นหลักของคดีคำร้องขอให้พิจารณาใหม่ในคดีคลองด่านนี้จึงมีอยู่ 2 ประการที่สำคัญ กล่าวคือ**

ประการแรก ข้อเท็จจริงในคดีขอพิจารณาคดีใหม่ ครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ทั้ง 3 ประการข้างต้นหรือไม่ และ **ประการที่สอง** หากมีพยานหลักฐานใหม่ พยานหลักฐานใหม่ดังกล่าวจะมีผลให้ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาหรือคำสั่งอย่างไรต่อคำชี้ขาดของคุณอนุญาโตตุลาการที่ชี้ขาดให้กรมควบคุมมลพิษรับผิดชอบชดใช้เงิน **และศาลปกครองสูงสุดได้เคยมีคำพิพากษาไปแล้วเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557**

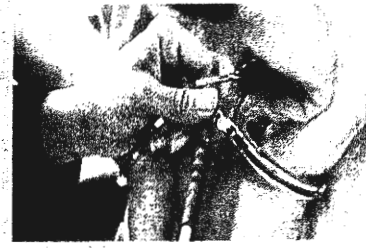
ติดตามตอนจบของเรื่องนี้พร้อมทั้งข้อสังเกตหลายๆ ประการได้ในฉบับวันพรุ่งนี้ครับ. ■

ศุภวัชร มาสานนท์
คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
15 ปีนิติศาสตร์ ม.อ. "สร้างปัญญา คืนคุณค่าสู่สังคม"

MIC	MATICHOH <small>INFORMATION CENTER</small>	Subject Heading :
Source :	ไทยรัฐ	
Date : 14 ส.ค. 2561	Page : ๖5	No :

15
สลับ **หน้า**

**ย่าใหญ่ ก.ม. ช่วยเหยื่อ
 หาช่องเยียวยาให้เร็ว**

แม่เมืองไทยจะมี พ.ร.บ.ตอบแทน
 ผู้เสียหาย ★ มีต่อหน้า 5

สรุป หน้า 1

คำทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา ปี 2544 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) ปี 2559 ให้การช่วยเหลือแก่ผู้ที่ถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพ ให้ได้รับความเป็นธรรม

แต่ตลอดเวลา 17 ปีที่กฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับ ยังมีอุปสรรคปัญหาสำคัญหลายเรื่อง ทั้งในแง่การช่วยเหลือเยียวยาแก่ประชาชนที่ตกเป็น ผู้เสียหาย และจำเลยในคดีอาญา ในลักษณะของการจ่ายเงินช่วยเหลือ เบื้องต้น และการขาดเอกภาพของหลายหน่วยงานที่ต้องเข้าไปทำหน้าที่ ให้การช่วยเหลือประชาชนในด้านต่างๆ

ไม่ว่าจะเป็นสำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานอัยการสูงสุด กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของ มนุษย์ กระทรวงสาธารณสุข สภานายความฯ สำนักงานคณะกรรมการ กำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย สำนักงานเขตต่างๆ และ องค์กรพัฒนาเอกชน เป็นต้น

ที่ว่าขาดเอกภาพ...ก็เพราะติดขัดปัญหาแบบไทยๆ ที่แต่ละ หน่วยงานแบบไทยๆต่างมีนโยบาย หรือแนวทางปฏิบัติงานกันแบบ ต่างฝ่ายต่างทำ ข้ำๆไม่ขึ้นกับเอ็ง...เอ็งอย่าบังอาจมาสั่งข้ำๆ ข้ำๆไม่จำเป็น ต้องฟังเอ็ง

ดังนั้นภาพที่เกิดและเห็นกันจนชินชา นอกจากไม่มีการแลกเปลี่ยน ประสานงาน (มีแต่ประสานงา) ยังมักขาดการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่าง หน่วยงานทั้งหลาย ซึ่งแทนที่ควรจะร่วมกันเร่งยื่นมือเข้าไปให้การช่วยเหลือ เยียวยาแก่เหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ให้ได้รับการช่วยเหลืออย่างทันท่วงที กลับยิ่งทำให้เหยื่อต้องมาเคราะห์ร้ายเป็นซ้ำสอง...จากการช่วยเหลือ ที่ล่าช้า แดม ไม่เป็นไปตามหลักมาตรฐานสากล

คณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ ด้านกฎหมายและ กระบวนการยุติธรรม จึงเห็นควรเสนอให้มีการปฏิรูประบบการคุ้มครองเหยื่อ หรือผู้เสียหายจากการกระทำผิดทางอาญาอย่างเร่งด่วนใหม่

โดยมอบหมายให้กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยงานรับผิดชอบขับเคลื่อนดำเนินงานตามข้อเสนอ เพื่อให้ ความช่วยเหลือเหยื่ออาชญากรรมของประเทศไทย ให้สามารถเข้าถึงบริการ ของรัฐอย่างมีมาตรฐานสากล ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

ว่าที่ร้อยตรีธนากร สถานานนท์ ผู้อำนวยการสำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหายและจำเลยในคดีอาญา กรมคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม หนึ่งในผู้คลุกคลีกับปัญหาโดยตรง บอกว่า

ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่สำคัญอย่างหนึ่งของกฎหมาย ฉบับนี้ก็คือ เป็นแค่เครื่องมือที่ให้การช่วยเหลือผู้เสียหาย ในลักษณะของ การเยียวยาเบื้องต้น ซึ่งไม่อาจบรรเทาผลร้าย หรือช่วยให้ผู้เสียหายกลับคืน สถานะเดิมก่อนเกิดเหตุได้

ผอ.ธนากร บอกว่า ผู้ที่เข้าข่าย หรือมีสิทธิจะได้รับความช่วยเหลือตาม กฎหมายฉบับนี้ มี 2 ประเภทหลักๆ คือ ผู้เสียหาย กับจำเลย ในคดีอาญา

“ผู้เสียหาย” จะต้องเป็นผู้เสียหายในคดีอาญาจากการกระทำผิดทาง อาญาของบุคคลอื่น โดยที่ตนมิได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้น ส่วน “จำเลย” หมายถึงผู้ที่ถูกฟ้องในคดีอาญา โดยพนักงานอัยการ และถูกคุมขังในระหว่างการพิจารณาของศาล ซึ่งต่อมาศาลมีคำพิพากษา ถึงที่สุดว่า จำเลยมิได้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็น ความผิด ทั้ง 2 กรณี มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือตามกฎหมายนี้

กรณีประเทศญี่ปุ่นรูปแบบการให้ความช่วยเหลือเยียวยา จะเป็นไปในลักษณะทันทีทันใด...

“สมมติว่า รัฐออกค่าเยียวยาให้ก่อนทันที 30 บาท พอคุณไปแจ้งความกับตำรวจเอาใบรับรองแพทย์ ว่าคุณถูกทำร้าย พร้อมใบเสร็จค่ารักษาพยาบาล ไปยื่นเรื่องที่โรงพัก คุณสามารถรับเงินเยียวยา ที่โรงพักนั้นได้ 30 บาทเลยทันที เป็นต้น”

อย่าใหญ่ ก.ม.ช่วยเหลือเหยื่อ หาช่องเยียวยาให้เร็ว

ผอ.สำนักงานช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้เสียหาย และจำเลยใน คดีอาญา บอกว่า จากสถิติที่ผ่านมา พบว่า มีทั้งผู้เสียหายและจำเลย ที่เข้าข่ายยื่นเรื่องขอรับความช่วยเหลือจากทางสำนักงานแห่งนี้ เฉลี่ย ปีละ 6,000 ราย/กรณี

ซึ่งแต่ละปีรัฐต้องใช้จ่ายเงินในการเยียวยาประมาณ 500 กว่าล้านบาท แต่รัฐบาลเจียดงบประมาณแผ่นดินปกติมาเยียวยาเหยื่อเหล่านี้เพียง แค่ปีละ 300 ล้านบาท ในส่วนที่เกินไปประมาณ 200 ล้านบาท ต้อง ขอใช้งบประมาณกลางมาให้ความช่วยเหลือ

“ที่เป็นปัญหาใหญ่ในทางปฏิบัติมีอยู่ 2 เรื่อง เรื่องแรก คือ หลัก ปฏิบัติของทางราชการ อะไรที่เป็นเรื่องที่รัฐจะต้องจ่ายเงิน จะต้อง ถือปฏิบัติตามระเบียบของราชการ โดยเคร่งครัด และต้องตรวจสอบกัน

ให้ลี ไม่เช่นนั้นคนที่จ่ายไปต้องรับผิดชอบ ทำให้การอนุมัติเงินเยียวยา
แก่เหยื่ออีตอาด ลำช้า”

“ส่วนใหญ่พอประชาชนไปติดต่อ ทางราชการก็จะใช้วิธีให้
เซ็นชื่อไว้แล้วให้รอไปก่อนแต่ประชาชนที่เขาเดือดร้อนเขารอไม่ได้
ไม่เข้าใจ และรู้สึกว่ามีไม่เห็นจะมีใครช่วยเหลืออะไรเขาได้ ดังนั้น ถ้า
เอามารวมกันได้ ทั้งเรื่องเงินเยียวยา ควรให้เขาไปทีเดียวก่อนเลย
ไม่ต้องให้ไปติดต่อตามเรื่องหลายแห่ง เรื่องที่พักพิง จัดหาที่พักให้
รวมทั้งเรื่องให้คำปรึกษาทางกฎหมาย ควรทำให้จบได้ในทีเดียว หรือ
วันสต๊อป เซอร์วิส จะดีที่สุด”

ผอ.ธนกร ยกตัวอย่างเปรียบเทียบกฎหมายลักษณะเดียวกัน ที่มี
ใช้ในประเทศพัฒนาแล้ว อย่างเช่นสวีเดน และญี่ปุ่น

เขายกตัวอย่าง กรณีประเทศญี่ปุ่น รูปแบบการให้ความช่วยเหลือ
เยียวยาจะเป็นไปในลักษณะทันทีทันใด เช่น ถ้าแพทย์ได้ตรวจวินิจฉัย
แล้วว่า คุณคือผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการถูกรังแกในคดีอาญา เช่น ถูก
ชกหน้า เป็นบาดแผล หมดค่ารักษาไป 100 บาท

“สมมติว่า รัฐออกค่าเยียวยาให้ก่อนทันที 30 บาท พอคุณไป
แจ้งความกับตำรวจเอาใบรับรองแพทย์ว่าคุณถูกรังแก พร้อมใบเสร็จ
ค่ารักษาพยาบาล ไปยื่นเรื่องที่โรงพัก คุณสามารถรับเงินเยียวยาที่โรงพัก
นั้นได้ 30 บาทเลยทันที เป็นต้น”

เทียบกับของไทยเรา ปัจจุบันยังต้องใช้วิธีรอให้คณะกรรมการฯ
ตาม พ.ร.บ.ค่าตอบแทนผู้เสียหายฯ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนหลายฝ่าย
จำนวนหลายคน ว่างมาประชุมและอนุมัติกันเดือนละ 1-2 หน หลังจาก
คณะกรรมการอนุมัติก็ต้องส่งเรื่องต่อไปยังฝ่ายการเงินของกรมคุ้มครอง
สิทธิฯ จากนั้นทางกรมฯต้องส่งเรื่องรออนุมัติต่อไปยังกรมบัญชีกลางต้อง
ใช้เวลาอีกอย่างน้อย 7 วัน

ผอ.ธนกร บอกว่า สรุปแล้วหากเกิดเหตุเดียวกันในเมืองไทย
แต่ละเคสหรือกรณีต้องใช้เวลารอเพื่อได้รับเงินเยียวยาเฉลี่ยอย่างต่ำตั้งแต่
30-45 วัน ขึ้นไป

อีกส่วนที่เป็นของใหม่ตามร่างกฎหมาย ซึ่งมีการเสนอปรับปรุง
ก็คือเรื่องของกองทุนคุ้มครองผู้เสียหายในคดีอาญา เดิมใช้แต่งบประมาณ
แผ่นดินปกติอย่างเดียวปีละ 300 ล้านบาท ไม่พอ ทำให้ผู้ได้รับความ
เสียหายต้องรอควินาน กว่าที่จะได้รับการเยียวยา

ล่าสุด ตามร่างกฎหมายใหม่ จึงเปิดช่องให้มีการจัดตั้งกองทุน
คุ้มครองผู้ได้รับความเสียหายในคดีอาญา โดยนอกจากมีที่มาจากเงิน
อุดหนุนซึ่งรัฐบาลจัดสรรให้ กองทุนฯนี้ยังสามารถรับเงิน หรือทรัพย์สิน
ที่มีผู้บริจาคหรืออุทิศให้ และเงินที่ได้รับจากต่างประเทศ หรือองค์กร
ระหว่างประเทศ รวมทั้งเงินค่าปรับที่ได้จากจำเลยในคดีอาญา นำเข้า
มาไว้เป็นกองทุนฯ ใช้ในการเยียวยาเหยื่อได้ด้วย

“ได้แต่หวังว่า หากทุกฝ่ายเห็นด้วยกับร่างกฎหมายนี้ และ
สนข.ผ่านออกมาเป็นกฎหมายใหม่ผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่อในคดีอาญา
นอกจากจะได้รับการเยียวยาในเบื้องต้นรวดเร็วขึ้นยังจะลืมตาอ้าปาก
ได้กว้างขึ้นและอย่างเป็นมาตรฐานสากลด้วย” ผอ.ธนกร ตั้งความหวัง.

ปัญหาระเบียบเบียดเบียนประชุมศาล

เมื่อไม่นานมานี้ คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม (ก.บ.ศ.) ซึ่งประธานศาลฎีกาเป็นประธานกรรมการ ได้ออกระเบียบชื่อ "ระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรม ว่าด้วยเบียดเบียนในการประชุมใหญ่และการประชุมแผนกคดีในศาลฎีกาและศาลชั้นอุทธรณ์ พ.ศ.2560" เมื่อ 24 ตุลาคม 2560 และต่อมาได้มีการออกฉบับแก้ไขเพิ่มเติม คือ ฉบับที่ 2 เมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ 2561 ที่ผ่านมา

ระเบียบดังกล่าวถูกกล่าวถึงและวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางเกี่ยวกับ "ปัญหาความเหมาะสม" ว่าควรหรือไม่ควรที่ ก.บ.ศ. จะออกระเบียบจ่ายเบียดเบียนให้แก่ผู้พิพากษา และอาจจะทำให้ประเทศชาติต้องสูญเสียงบประมาณแผ่นดินเป็นจำนวนมากต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษานอกเหนือจากการได้รับเงินเดือนกับเงินประจำตำแหน่งที่ค่อนข้างสูงอยู่แล้ว

ปัญหาความเหมาะสมดังกล่าวเป็นผลจากการดำเนินการตามนโยบายของ ก.บ.ศ. ชุดที่ประธานศาลฎีกาท่านปัจจุบันเป็นประธาน ผลักดันระเบียบนี้ออกมาใช้บังคับ ซึ่งแน่นอนว่า อาจมีผู้เห็นด้วยว่าเหมาะสม แต่ก็อาจมีผู้เห็นว่าไม่เหมาะสม แต่นั่นก็เข้าใจได้ว่า เรื่องทางนโยบายอาจมีผู้เห็นคล้อยหรือเห็นค้านเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ผู้เขียนจะยกขึ้นไม่ใช่ประเด็น "ปัญหาความเหมาะสม" ของระเบียบดังกล่าว แต่จากการพิจารณาตรวจสอบแล้วพบว่า ระเบียบดังกล่าวอาจมีประเด็น "ปัญหาข้อกฎหมาย" ให้พิจารณาอยู่หลายประการ ทั้งนี้ แยกเป็น 2 ประเด็นใหญ่ คือ 1.ระเบียบชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะเหตุใด และ 2.ระเบียบอาจถูกเพิกถอนได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

1.ระเบียบชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เพราะเหตุใด

ต่อประเด็นว่าระเบียบเบียดเบียนดังกล่าวชอบด้วยกฎหมายหรือไม่นั้น ผู้เขียนขอแยกเป็น 2 กรณี ได้แก่ 1.1 กรณีเบียดเบียนเกี่ยวกับคดี กับ 1.2 กรณีเบียดเบียนใหญ่ในการคัดเลือกบุคคล

1.1 กรณีเบียดเบียนเกี่ยวกับคดี

ในเมืองต้น เรียนให้ทราบว่าจะเบียดเบียนดังกล่าวนี้ยามคำว่า "การประชุม" ที่จะทำให้ผู้พิพากษาได้รับเบียดเบียนโดยไม่ได้แยก "เรื่อง" ในที่ประชุมของศาลแต่อย่างใด จึงทำให้การประชุมใหญ่ตามนियามดังกล่าวในศาลฎีกาและศาลชั้นอุทธรณ์ทุกกรณีได้รับเบียดเบียนทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ถ้าพิจารณาเรื่องในที่ประชุมศาล จะรู้ว่า การประชุมของศาลจะมีอยู่ 2 กรณี ได้แก่ การประชุมเกี่ยวกับคดี กับการประชุมเกี่ยวกับการอื่นนอกเหนือเรื่องทางคดี

สำหรับการประชุมเกี่ยวกับคดีนั้น จะเห็นได้ว่า ระเบียบดังกล่าวให้เบียดเบียนแก่ผู้พิพากษาในการประชุมใหญ่ศาลฎีกาและอื่นๆ ด้วย ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา ไม่เคยปรากฏประเพณีปฏิบัติในศาลยุติธรรมว่ามีกรจ่ายเบียดเบียนให้กับการประชุมใหญ่ศาลฎีกาหรือการประชุมคดีในกรณีอื่นแต่อย่างใด

"กรณีเดียว" ที่มีการกำหนดให้จ่ายเบียดเบียนเกี่ยวกับคดีได้โดยชัดแจ้งตามกฎหมายสำหรับในศาลยุติธรรม คือ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2560 มาตรา 11 วรรคท้าย ที่บัญญัติว่า "ผู้พิพากษาซึ่งร่วมประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามวรรคหนึ่ง องค์คณะผู้พิพากษาซึ่งได้รับเลือกในการประชุมดังกล่าว ตลอดจนบุคคลซึ่งองค์คณะผู้พิพากษามอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่มีสิทธิได้รับเบียดเบียน หรือค่าตอบแทน แล้วแต่กรณี ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมกำหนด" ทั้งนี้ ปัจจุบันก็มีระเบียบออกตามความในบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว คือ "ระเบียบคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยเบียดเบียนและค่าตอบแทนในการดำเนินคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.2560"

แต่ปรากฏว่า ไม่มีพระราชบัญญัติหรือกฎหมายเทียบเท่าใดบัญญัติชัดแจ้งให้ผู้พิพากษาที่เข้าประชุมคดีในศาลมีสิทธิได้รับเบียดเบียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งเป็นหัวใจเกี่ยวกับกติกากฎการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม ซึ่งบัญญัติเรื่องการประชุมใหญ่ทั้งในศาลฎีกาและในศาลชั้นอุทธรณ์ไว้ในมาตรา 140 ก็หาได้บัญญัติให้สิทธิได้รับเบียดเบียนไม่

เมื่อย้อนกลับมาสำรวจบทกฎหมายที่ระเบียบซึ่งเป็นที่ปัญหานี้อ้างอาศัยอำนาจไว้ในคำปรารภ เราจะพบว่า ระเบียบนี้อ้างมาตรา 17 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรม พ.ศ.2543 ซึ่งบัญญัติว่า "มาตรา 17 ก.บ.ศ.มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการบริหารราชการศาลยุติธรรมในส่วนที่เกี่ยวกับงานบริหารราชการและงานธุรการของสำนักงานศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ แบบแผน และประเพณีปฏิบัติของทางราชการศาลยุติธรรม โดยให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) ออกระเบียบหรือประกาศ หรือมีมติเพื่อการบริหารราชการศาลยุติธรรมในส่วนที่เกี่ยวกับงานบริหารราชการและงานธุรการของสำนักงานศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามนโยบายของประธานศาลฎีกา รวมทั้งมีอำนาจยับยั้งการบริหารราชการของศาลยุติธรรม หรือสำนักงานศาลยุติธรรมที่ไม่เป็นไปตามระเบียบ ประกาศ หรือมตินั้นด้วย"

เมื่อพิจารณาตามมาตรา 17 (1) ของพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมฯ จะพบว่า มีลักษณะเป็น "บทอำนาจทั่วไป" ของ ก.บ.ศ. ในการขับเคลื่อน "การบริหารราชการ" ของศาลยุติธรรม โดยออกมาในรูประเบียบ ประกาศ หรือมติของ ก.บ.ศ.

ปัญหาคือ จะถือได้หรือไม่ว่า มาตรา 17 (1) ดังกล่าวเป็นกฎหมายที่จะสามารถให้สิทธิในการรับเบี้ยประชุมคดีของผู้พิพากษาได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ การประชุมคดีของศาลเป็นกรณีที่จะได้รับเบี้ยประชุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 17 (1) นั้นได้หรือไม่

แน่นอนว่า หากระเบียบดังกล่าวเป็นการจ่ายเบี้ยประชุมเพื่อตอบแทนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ "การบริหารราชการ" ภายในของศาล เช่น จ่ายค่าเบี้ยประชุมของ ก.บ.ศ. จ่ายค่าเบี้ยประชุมของคณะกรรมการสอบสวน ย่อมไม่มีปัญหา แต่การประชุมคดีเป็นเรื่อง "การพิจารณาพิพากษาคดี" ซึ่งเป็นเรื่องการกระทำทางตุลาการของบรรดาผู้พิพากษา ไม่ใช่เรื่อง "การบริหารราชการ" ซึ่งเป็นเรื่องการกระทำทางปกครอง อันเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำทางบริหาร ที่ไม่ใช่การกระทำทางนิติบัญญัติและไม่ใช่การกระทำทางตุลาการ ตัวอย่างการกระทำที่ถือว่าเป็นเรื่องการบริหารราชการ เช่น การคัดเลือกหรือแต่งตั้งบุคคล การบริหารงานบุคคล การบริหารจัดการงบประมาณและพัสดุ ฯลฯ เพราะฉะนั้น เมื่อมาตรา 17 (1) ให้อำนาจออกระเบียบเกี่ยวกับการบริหารราชการของศาล ดังนั้น การจะออกระเบียบจ่ายเบี้ยประชุมโดยอาศัยอำนาจตามมาตราดังกล่าว ก็ย่อมทำได้เฉพาะแต่กรณีเบี้ยประชุมเกี่ยวกับการบริหารราชการของศาลเท่านั้น ดังนั้น ก.บ.ศ.จึงไม่มีอำนาจออกระเบียบให้สิทธิผู้พิพากษาได้รับเบี้ยประชุมเกี่ยวกับคดีได้แต่อย่างใด

การประชุมคดี ไม่ว่าจะเป็นการประชุมใหญ่ศาลฎีกา ประชุมใหญ่ในศาลชั้นอุทธรณ์ ฯลฯ ล้วนเป็นหน้าที่ตามปกติของผู้พิพากษา หากจะได้รับเบี้ยประชุมสำหรับการประชุมคดีเป็นกรณีพิเศษ ก็ย่อมต้องมีกฎหมายกำหนดให้สิทธิได้รับเบี้ยประชุมไว้เป็นการเฉพาะ เช่น กรณีเบี้ยประชุมในคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

อนึ่ง ข้อที่ต้องสังเกตมีอยู่ 2 ประการ คือ ก่อนหน้าที่ระเบียบนี้จะออก ประธานศาลฎีกาท่านเก่าซึ่งเป็นประธาน ก.บ.ศ.ในเวลานั้น เห็นว่า จะต้องแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเพื่อให้รองรับการจ่ายเบี้ยประชุมเสียก่อน (โปรดดูรายงานการประชุม ก.บ.ศ. ครั้งที่ 15/2560 วันที่ 11 กันยายน 2560) และแม้ในเวลาที่จะเรียบเรียงดังกล่าวได้ออกมาแล้ว ก็ปรากฏว่า ก.บ.ศ.มีมติครั้งที่ 1/2561 เมื่อวันที่ 22 มกราคม 2560 ว่า เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเกี่ยวกับการวินิจฉัยปัญหา โดยที่ประชุมใหญ่หรือที่ประชุมแผนกคดีของศาลชั้นอุทธรณ์และศาลฎีกา โดยให้ผู้ที่เข้าร่วมในการประชุมได้รับเบี้ยประชุมตามระเบียบ ก.บ.ศ. ข้อเท็จจริงทั้ง 2 ประการน่าจะสะท้อนว่าแท้จริงระเบียบเบี้ยประชุมที่ออกมาใช้บังคับในปัจจุบันมีปัญหาว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ ผู้เขียนเชื่อว่าผู้พิพากษาหลายท่านเองก็รู้สึกๆ ว่ามีปัญหาแน่

เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า ในส่วนการจ่ายเบี้ยประชุมเกี่ยวกับคดีที่ทำให้ผู้พิพากษาได้รับเบี้ยประชุมจากการประชุมคดีในศาลต่างๆ ดังกล่าวตามระเบียบนี้ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามหลักไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ

1.2 กรณีเบี้ยประชุมใหญ่ในการคัดเลือกบุคคล

การประชุมใหญ่ในศาลยุติธรรม นอกเหนือจากการประชุมคดี ซึ่งเป็นหน้าที่ตามปกติที่ปรากฏในกฎหมายวิธีพิจารณาความ ถือเป็นเรื่องการพิจารณาพิพากษาคดีอันเป็นการกระทำทางตุลาการ ยิ่งปรากฏว่ากฎหมายกำหนดให้ศาลมีการประชุมใหญ่เพื่อเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งต่างๆ ตามกฎหมายด้วย

ข้อสังเกตคือ การประชุมใหญ่ในการเลือกบุคคลดังกล่าวมีเฉพาะกรณีประชุมใหญ่ศาลฎีกา ไม่พบว่ากฎหมายกำหนดให้มีการประชุมใหญ่ศาลชั้นอุทธรณ์เพื่อเลือกบุคคลเช่นศาลฎีกาแต่ประการใด

การประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งต่างๆ มี 2 กรณี คือ กรณีหน้าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด กับกรณีหน้าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลตามกฎหมายอื่น

กรณีแรก กรณีหน้าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด คือ กรณีที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้มีการประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลตามตำแหน่งต่างๆ ที่รัฐธรรมนูญได้ระบุไว้ ซึ่งก็จะมีกรณีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น การประชุมใหญ่เพื่อคัดเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาเป็นตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ, การประชุมใหญ่เพื่อคัดเลือกบุคคลเป็นกรรมการการเลือกตั้ง ฯลฯ

กรณีที่สอง กรณีหน้าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลตามกฎหมายอื่น คือ กรณีหน้าที่ซึ่งนอกเหนือที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ แต่เกิดจากการระบุไว้ในกฎหมายอื่น เช่น หน้าที่ประชุมใหญ่เพื่อคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ.2542

ประเด็นสำคัญคือ รัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ และพระราชบัญญัติที่กำหนดหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาสำหรับการคัดเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่ง ก็มีบัญญัติให้ผู้พิพากษาได้รับเบี้ยประชุมในการประชุมใหญ่ศาลฎีกาตามหน้าที่ดังกล่าวแต่ประการใด ดังนั้น จึงมีปัญหา กรณีนี้ผู้พิพากษาในที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกามีสิทธิได้รับเบี้ยประชุมหรือไม่

ต่อประเด็นปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนมีความเห็นว่า กรณีนี้อาจมีผู้เห็นว่า เมื่อกฎหมายแม่บทที่กำหนดหน้าที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อการเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งไม่ได้บัญญัติให้สิทธิได้รับเบี้ยประชุมไว้อย่างชัดเจน

ในกฎหมายนั้นๆ ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้พิพากษาในศาลฎีกาย่อมไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม เช่นนั้นแล้ว ย่อมไม่อาจมีระเบียบใดที่จะออกมาเพื่อให้เบี้ยประชุมแก่การดังกล่าวได้แต่ประการใดเลย เมื่อมีระเบียบออกมากำหนดให้เบี้ยประชุม ระเบียบนั้นย่อมไม่ชอบด้วยกฎหมาย

แต่สำหรับความเห็นส่วนตัวของผู้เขียน คือ การประชุมใหญ่ศาลฎีกาเพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งที่ว่านี้ ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับคดีที่เป็นหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีของผู้พิพากษา แต่เป็นเรื่องการบริหารจัดการคัดเลือกบุคคลเข้าสู่ตำแหน่งต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด แล้วนำเสนอแก่องค์กรผู้มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการพิจารณาแต่งตั้งหรือประกาศต่อไป เพราะฉะนั้น เมื่อพิจารณาที่เนื้อหาของการทำหน้าที่ของศาลฎีกาในกรณีนี้ จะเห็นได้ว่า ศาลฎีกามีได้ทำหน้าที่ในทางคดีหรือเป็นการกระทำทางตุลาการแต่อย่างใด แต่ทำหน้าที่ในทางบริหารจัดการคัดเลือกบุคคล ซึ่งมีลักษณะเป็นหน้าที่ในทางบริหารในประเภทกระทำทางปกครองนั่นเอง

เพราะฉะนั้น เมื่อ ก.บ.ศ.มีอำนาจหน้าที่จัดการดูแลเกี่ยวกับการบริหารราชการของศาล จึงมีอำนาจออกระเบียบเบี้ยประชุมเกี่ยวกับการประชุมใหญ่ศาลฎีกาเกี่ยวกับการเลือกบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งต่างๆ ตามกฎหมายด้วย เฉกเช่นอำนาจออกระเบียบเบี้ยประชุมให้การประชุมของคณะกรรมการชุดต่างๆ ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารราชการของศาล เพราะโดยเนื้อหาแล้วเป็นเรื่องเกี่ยวกับงานบริหารราชการนั่นเอง

โดยสรุป ระเบียบเบี้ยประชุมศาลเฉพาะส่วนการประชุมใหญ่ศาลฎีกาเกี่ยวกับการเลือกบุคคลที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 17 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมฯ จึงชอบด้วยกฎหมาย

เมื่อระเบียบที่เป็นปัญหานี้มีทั้งส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและชอบด้วยกฎหมายปะปนอยู่ในตัวเอง โดยที่ระเบียบก็ไม่ได้แยกหมวดของการประชุมศาลว่ามี 2 หมวด คือ หมวดเกี่ยวกับคดี กับหมวดเกี่ยวกับการเลือกบุคคลของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา จึงไม่มีหมวดที่อาจประกาศความไม่ชอบด้วยกฎหมายได้โดยสภาพ เพราะฉะนั้น จึงต้องประกาศความไม่ชอบด้วยกฎหมายว่า ไม่อาจนำไปใช้สำหรับการจ่ายเบี้ยประชุมเกี่ยวกับคดี เนื่องจากเฉพาะแต่ในส่วนนี้เท่านั้นที่เป็นเรื่องระเบียบออกโดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย

2.ระเบียบอาจถูกเพิกถอนได้หรือไม่ อย่างไร

ระเบียบที่ออกโดย ก.บ.ศ. ซึ่งอาศัยอำนาจมาตรา 17 (1) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมฯ มีลักษณะเป็น "กฎ" ตามนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542

เมื่อมีปัญหาว่า ก.บ.ศ. ซึ่งถือเป็น "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" ตามนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ กระทำการออกระเบียบโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงถือเป็นข้อพิพาทที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) และกรณีนี้ จะอ้างว่าไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคสอง (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ มิได้ เพราะกรณีการออกระเบียบนี้เป็นการดำเนินการของ ก.บ.ศ. ไม่ใช่คณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือ ก.ต. ที่จะไม่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง เพราะฉะนั้น ระเบียบในส่วนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวจึงถูกเพิกถอนได้โดยศาลปกครอง (เทียบคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.281/2560)

ประเด็นต่อมาคือ บุคคลใดเป็นผู้มีสิทธิเสนอคดีต่อศาลปกครองให้เพิกถอนระเบียบดังกล่าว

ต่อประเด็นนี้อธิบายได้ว่า โดยหลัก ผู้มีสิทธิเสนอคดีต่อศาลปกครองต้องเป็น "ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้" เพราะฉะนั้น ประชาชนทั่วไปที่แม้จะเห็นความไม่ชอบด้วยกฎหมายของระเบียบดังกล่าว ก็ไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง อย่างไรก็ตาม ระเบียบกฎหมายเปิดช่องให้ "ผู้ตรวจการแผ่นดิน" เป็นผู้ที่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มาตรา 231 (2) โดยการฟ้องคดีของผู้ตรวจการแผ่นดิน อาจเกิดขึ้นโดยผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นเอง หรือจากการที่มิประชาชนร้องเรียนความไม่ชอบด้วยกฎหมายของระเบียบดังกล่าวต่อผู้ตรวจการแผ่นดินก็ได้

กล่าวโดยสรุปคือ หากผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่าระเบียบนี้มิประเด็นความไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็สามารถฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อให้ศาลปกครองพิจารณาพิพากษาว่า แท้จริงแล้ว ก.บ.ศ.ออกระเบียบโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้าศาลปกครองพิพากษาว่าไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็จะเป็นการยืนยันว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐแม้ในองค์กรศาลยุติธรรมก็จะใช้อำนาจเกินกว่ากฎหมายมิได้ แต่ถ้าศาลปกครองพิพากษาว่าชอบด้วยกฎหมายแล้ว ก็จะเป็นการยืนยันว่า ก.บ.ศ.ใช้อำนาจโดยถูกต้อง และจะขจัดความเคลือบแคลงสงสัยที่เกิดขึ้นในสังคมเวลานี้.

พศ.อานนท์ มาแก้ว
อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ ม.ธรรมศาสตร์
ที่มา : สำนักข่าวอิศรา

Source : BANGKOK POST

Date : 14 MAR 2018 Page :

2

No :

JUSTICE

Top court upholds red guard acquittals

POST REPORTERS

The Supreme Court yesterday upheld the Appeal Court's acquittal of two former red-shirt guards accused of launching a grenade attack on a group of rival protesters in 2014.

Former United Front for Democracy against Dictatorship guards, Narongsak Phlai-aram, 32, and Peerapong Sinthusonthichat, 43, were acquitted of attempted murder.

Prosecutors who appealed against the lower court acquittal accused Narongsak and Mr Peerapong of firing an M79 grenade and shooting at People's Democratic Reform Committee (PDRC) protesters on Sawankhalok Road near Saowanee intersection in Bangkok's Dusit district on March 29, 2014.

The court of first instance originally sentenced them to 43 years and four months in prison each, but the Appeal Court later acquitted them.

Despite their acquittal, the court ordered that they remain in custody while

prosecutors appealed against the ruling.

The Supreme Court yesterday agreed with the Appeal Court that there was no solid evidence proving Narongsak and Mr Peerapong's involvement in the grenade attack.

According to the ruling, the maximum penalty in this case was the death sentence so prosecutors had to present highly credible evidence. But the evidence against the pair was based on hearsay, according to the Supreme Court judges who gave the accused the benefit of the doubt just as the Appeal Court had.

However, Narongsak was unlucky in an earlier case. In that case, the Supreme Court on Jan 16 upheld an Appeal Court ruling sentencing Narongsak to 35 years and four months in prison for his role in another grenade attack on PDRC protesters outside Shinawatra Tower 3 in Chatuchak district of Bangkok on March 7, 2014.

The grenades landed about 40 metres away from the protesters, exploding and damaging a building belonging to SC Asset Corporation Plc, said the court ruling.

ทำไมคนจึงไม่ทำตามกฎหมาย?

ทศสิ ท้อยุอีก
ฝั่งหนึ่ง

• กล้า สมทวนิช •

ตอนที่ 4 : เพราะกฎหมายไม่เป็นธรรม

แ ม้สาเหตุที่เราควรเคารพและปฏิบัติตามกฎหมายนั้นเป็นเพราะกฎหมายเป็นกติกาที่กำหนดไว้เพื่อความสงบสุขของสังคม และเพื่อป้องกันยุติปัญหาความขัดข้องระหว่างหน้าที่สิทธิประโยชน์ระหว่างกันของบุคคล หากสิ่งที่เราจำเป็นต้องยอมรับ คือ กฎหมายกับความเป็นธรรม หรือกฎหมายกับความยุติธรรมนั้นเป็นคนละเรื่องกัน

ผู้ใดที่ยืนยันว่า สิ่งที่กฎหมายบัญญัติไว้ไม่ว่าประการใดคือความถูกต้อง กฎหมายต้องเป็นกฎหมาย ทุกคนต้องปฏิบัติโดยยุติธรรมนั้น ถือว่ากฎหมายนั้นคือความยุติธรรมหรือความชอบธรรมโดยอัตโนมัติแล้ว สันนิษฐานได้ว่า หากเขาไม่ใช่ผู้ที่จะเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะกฎหมายแล้ว เขาก็คือคนที่มีอำนาจในการกำหนด “กฎหมาย” นั้นขึ้นมาเอง และเขาก็ใช้กฎหมายมาห่อหุ้มอำนาจเช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม แม้เราจะยอมรับในหลักการว่ากฎหมายอาจจะไม่ยุติธรรมก็ได้ แต่หากยอมให้ใครต่อใครอ้างว่ากฎหมายนั้นไม่ยุติธรรม จึงไม่ปฏิบัติตามกฎหมายหรือละเมิดกฎหมายไปได้เสียทั้งหมด ก็จะเป็นภาวะสุดโต่งและไร้ระเบียบได้ในอีกทางหนึ่ง ดังนั้นจึงต้องมี “หลักเกณฑ์” อะไรสักอย่าง ที่จะใช้เป็นเครื่องชี้วัดตัดสินว่ากฎหมายนั้นไม่ยุติธรรมหรือขาดความชอบธรรมอยู่ด้วย ไม่ใช่ว่าใครจะกล่าวอ้างลอยๆ ว่ากฎหมายที่ตนไม่ชอบ หรือเป็นโทษไม่ก่อประโยชน์ให้ตนนั้นไม่ยุติธรรม

“หลักเกณฑ์” ที่อาจจะใช้ในการพิจารณาว่า กฎหมายใด “ยุติธรรม” หรือชอบธรรมหรือไม่ อาจจะพิจารณาแบ่งได้เป็น “เกณฑ์ภายใน” กับ “หลักเกณฑ์ภายนอก”

หลักเกณฑ์ภายในง่ายที่สุดนั่น คือ “รัฐธรรมนูญ” ที่ถือเป็นแม่บทแห่งกฎหมาย โดยในรัฐธรรมนูญที่มีความชอบธรรมเป็นประชาธิปไตยนั้น จะมีการรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนเอาไว้ เป็นหลักประกันว่า ไม่ว่าจะมีการตรากฎหมายโดยเสียงข้างมากหรือผู้มีอำนาจใด ก็จะไม่ออกกฎหมายที่จะขัดหรือแย้งต่อหลักการพื้นฐานแห่งการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพนี้ไม่ได้

ดังนั้น ข้ออ้างที่ฟังขึ้นว่ากฎหมายนั้นไม่เป็นธรรมประการแรก คือการอ้างว่ากฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

กฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ อาจจะพิจารณาได้จากรูปแบบและเนื้อหา ในเรื่องของรูปแบบ คือกฎหมายนั้นจะต้องเป็นบทบัญญัติที่หมายถึงมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งเป้าจะให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ดังนั้นหากมีกฎหมายใดที่ปรากฏชัด หรือสังเกตเห็นได้ว่าตราขึ้นเพื่อเอาโทษหรือเอื้อประโยชน์ให้แก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างชัดเจนแล้ว กฎหมายนั้นก็อาจพิจารณาได้ว่าเป็นกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม

ส่วนในทางเนื้อหานั้น กฎหมายต้องไม่ขัดหรือแย้งละเมิดหรือจำกัดสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้คนที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ หรือเพิ่มภาระให้แก่ประชาชนเกินสมควรแก่เหตุ หลักการที่กล่าวไปนี้ แม้แต่ในรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันก็ยังรับรองไว้ในมาตรา 26

แต่อย่างไรก็ตาม แม้ว่ากฎหมายนั้นจะชอบด้วยรัฐธรรมนูญแล้ว หรือถูกวินิจฉัยตัดสินว่าชอบด้วยรัฐธรรมนูญก็ตาม แต่กฎหมายนั้นก็อาจจะยังไม่เป็นกฎหมายที่เป็นธรรมก็ได้ นั่นก็เพราะว่าตัวรัฐธรรมนูญอันเป็นหลักเกณฑ์ภายในเอง ถือเป็นผลิตผลของอุดมการณ์อันปลูกฝังมาอย่างต่อเนื่องยาวนานของรัฐประเทศ

นั้นๆ เช่นนี้หากสังคมรัฐนั้นไม่มีอุดมการณ์ประชาธิปไตยที่เคารพต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานหรือสิทธิมนุษยชนหรือปกครองครอบงำด้วยความคิดความเชื่อที่ไม่ศรัทธาในความเป็นมนุษย์หรือความเสมอภาคเท่าเทียมเสียแล้ว กฎหมายที่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญในประเทศเช่นนั้น ก็ยากที่จะเป็นกฎหมายที่ชอบธรรมหรือยุติธรรมไปได้ ดังนั้นหากกฎหมายใดแม้จะชอบด้วยรัฐธรรมนูญอันเป็นหลักเกณฑ์ภายใน แต่หากขัดต่อหลักการของสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานหรือสิทธิมนุษยชนในระดับสากล ที่ถือเป็น “หลักเกณฑ์ภายนอก” ก็อาจจะต่อสู้ได้ว่ากฎหมายนั้นไม่เป็นธรรม ไม่ชอบธรรม

ดังนั้น เมื่อใครที่รู้สึกว่าการกฎหมายที่ตนเองต้องอยู่ใต้บังคับนั้นเป็นกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม ด้วยขัดหรือแย้งต่อหลักเกณฑ์ภายใน หรือหลักเกณฑ์ภายนอกแล้ว หากเขาเลือกที่จะได้แย้งก็มีสองวิธีหลักๆ

วิธีการแรก ก็คือการต่อสู้กับกฎหมายนั้น ภายใต้ขอบเขตของกระบวนการแห่งกฎหมายที่เปิดช่องให้ทำได้ นั่นคือการต่อสู้ว่ากฎหมายที่จะใช้บังคับแก่นั้นนั้นขัดหรือแย้งหรือมีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญอันเป็นเกณฑ์ภายในที่ชีวิตความชอบธรรมของกฎหมายนั้น ในปัจจุบัน ประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตยในระดับหนึ่ง หรืออาจจะสร้างรูปแบบเพื่อให้คล้ายว่าเป็นประเทศที่มีความเป็นประชาธิปไตย ก็จะมีองค์การวินิจฉัยที่อาจเรียกรวมๆ กันได้ว่า “ตุลาการทางรัฐธรรมนูญ” ไม่ว่าจะอยู่ในรูปลักษณะชื่อเรียกใด เช่น ศาลสูงสุด ศาลรัฐธรรมนูญ คณะตุลาการ คณะกรรมการ หรือสภารัฐธรรมนูญ

หากองค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายนี้ เห็นว่ากฎหมายที่มีการต่อสู้ได้แย้งไปนั้น ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญจริงๆ ก็จะส่งผลให้กฎหมายนั้นไม่มีผลใช้บังคับ หรือให้ยกเลิกไปโดยปริยาย เพียงแต่เงื่อนไขของการไม่มีผลบังคับจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นกับระบบกระบวนการยุติธรรมทางรัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศ

ประเทศไทยเรานั้นก็เป็นประเทศหนึ่งที่ยอมรับให้ประชาชนสามารถต่อสู้ว่ากฎหมายที่มีผลใช้บังคับนั้นไม่ชอบธรรมเพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญในลักษณะนี้ได้ผ่านศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติรับรองหลักการไว้ในหมวด 11 ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน และมีราย

ละเอียดกำหนดไว้ในกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญด้วยวิธีพิจารณาคดีของศาลรัฐธรรมนูญซึ่งเพิ่งมีผลบังคับใช้ไปไม่กี่สัปดาห์ก่อนหน้านี้

ดังนั้นคำพูดที่ว่ากฎหมายคือความถูกต้องชอบธรรม ที่ทุกคนไม่ว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ จำเป็นจะต้องยอมรับปฏิบัติกันนั้น ก็ไม่อาจจะใช้ได้ ในกรณีที่ถูกกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

อย่างไรก็ตาม การต่อสู้ว่ากฎหมายไม่ชอบธรรมเพราะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนั้น เป็นการต่อสู้ที่อยู่ใน “กรอบ” ของระบบกฎหมายนั่นเองเปิดช่องทางไว้ให้ต่อสู้ได้ ภายใต้ขอบเขตของหลักเกณฑ์ภายใน เช่นนี้หากเป็นกรณีที่ระบบกฎหมายนั้นไม่เปิดช่องให้ต่อสู้ หรือเป็นกรณีที่ต่อสู้แล้ว แต่องค์กรที่ทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยนั้นถูกครอบงำโดยอุดมการณ์หรือความเชื่อบางประการเสียจนเห็นว่ากฎหมายที่ไม่ชอบธรรมนั้นไม่มีปัญหาอะไรหรือแม้แต่องค์กรที่หลักเกณฑ์ภายในของประเทศนั้นมีมาตรฐานต่ำกว่าหลักเกณฑ์สากลภายนอกแล้ว การต่อสู้จะเป็นไปได้อย่างไร

ยังมีกรณีต่อสู้ในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่อาจถือเป็น วิธีการที่สอง ซึ่งเรียกว่า “การดื้อแพ่งต่อกฎหมายโดยประชาชน” (Civil Disobedience) นั่นคือการปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามกฎหมายที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้องหรือไม่เป็นธรรมด้วยการจงใจละเมิดฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เพื่อประท้วงหรือต่อต้านกฎหมายนั้น

การดื้อแพ่งต่อกฎหมายมีทั้งที่เป็นการดื้อแพ่งต่อกฎหมายนั้นเองโดยตรง เช่น ถ้ารัฐออกกฎหมายห้ามชุมนุมในที่สาธารณะ ที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพในการชุมนุมหรือการประท้วงอย่างเกินสัดส่วนจนทำลายสาระสำคัญของเสรีภาพดังกล่าว ซึ่งผู้คนกลุ่มหนึ่งเห็นว่าเป็นกฎหมายที่ขาดความชอบธรรม (โดยอาจจะพิจารณายึดจากเกณฑ์ภายในหรือเกณฑ์ภายนอกก็ได้) คนกลุ่มนั้นก็ทำการดื้อแพ่ง โดยการออกมาประท้วงโดยฝ่าฝืนกฎหมายห้ามชุมนุมนั้นเสียคือๆ เลย หรือการดื้อแพ่งต่อกฎหมายเพื่อต่อสู้กับกฎหมายอื่น เช่น หากรัฐกำลังจะออกกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมหรือดักกรองข้อมูลของผู้คนติดต่อสื่อสารกันผ่านระบบคอมพิวเตอร์ ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับกฎหมายนี้ก็อาจจะทำการก่อวินาศกรรมคอมพิวเตอร์ของรัฐด้วยวิธีการต่างๆ ที่เป็นการฝ่าฝืน

กฎหมายว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

การดื้อแพ่งต่อกฎหมายนั้นแน่นอนว่าจะถูกรัฐหรือฝ่ายที่เห็นด้วยกับรัฐหรือกฎหมายนั้นๆ ตราหน้าว่าเป็นการก่ออาชญากรรม หรืออย่างน้อยก็เป็นพวกสร้างความวุ่นวายปั่นป่วนให้สังคม ซึ่งจะไม่ไป การละเมิดกฎหมายเพื่อการประท้วงหรือต่อสู้กับกฎหมายนั้นก็มิใช่ข้อหมิ่นเหม่กับการก่ออาชญากรรมอยู่จริง เช่น ตัวอย่างของคนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยกับระบบกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ทำการละเมิดลิขสิทธิ์หรือละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาโดยจงใจและเปิดเผย กรณีนี้ถือเป็น “อาชญากรรม” หรือ “การดื้อแพ่งต่อกฎหมาย” กันเล่า

เช่นนี้ จุดตัดของการดื้อแพ่งต่อกฎหมายกับอาชญากรรมนั้น คือการดื้อแพ่งต่อกฎหมาย ต้องเป็นการกระทำซึ่งผู้กระทำได้กระทำลงไปเพราะเห็นว่ากฎหมายของรัฐเป็นสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความยุติธรรม หรือขาดความชอบธรรม จึงเลือกที่จะฝ่าฝืนกฎหมายนั้น เพื่อแสดงความไม่เห็นด้วย หรือไม่ยอมรับว่าสิ่งนั้นเป็นกฎหมาย และเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายโดยสงบและไม่ละเมิดต่อผู้อื่นเกินสมควร เพราะคู่กรณีที่อยู่ตรงข้ามพวกเขานั้นคือ “รัฐ” ขณะที่ “อาชญากรรม” นั้น คือการละเมิดกฎหมายโดยไม่มีความประสงค์อื่นใด นอกจากประโยชน์ของตนเองเท่านั้น โดยที่ผู้กระทำนั้นไม่ได้ไม่เห็นด้วยกับกฎหมายนั้นเสียทีเดียว เพียงแต่เห็นว่าในกรณีนั้น กฎหมายไม่ได้ให้ประโยชน์ต่อตนเอง ผู้ก่ออาชญากรรมนั้นจะละเมิดต่อ “บุคคลอื่น” มากกว่าที่จะกระทำต่อรัฐ

ดังนั้นเราจึงอาจตอบได้ว่า ในกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์หรือทรัพย์สินทางปัญญานั้น หากผู้กระทำนั้นละเมิดกฎหมายเพราะไม่เห็นด้วยกับระบบกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาจริงๆ รวมถึงทรัพย์สินทางปัญญาของตนเองด้วย เช่น งานของตัวเองก็ไม่สงวนลิขสิทธิ์ ใครจะเอางานที่เกิดจากสมองและการสร้างสรรค์ของเขาไปใช้อย่างไรก็ได้โดยเสรี แจกจ่ายฟรีไม่มีเงื่อนไข อย่างนี้เรียกว่าการดื้อแพ่งต่อกฎหมาย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ใครอีกคนใช้โปรแกรม Photoshop ที่จะละเมิดลิขสิทธิ์มาตกแต่งจัดการภาพถ่ายของตนให้สวยสดงาม แล้วเอาไปโพสต์ลงในอินเทอร์เน็ต แต่เมื่อใครสักคนมาก็อปรับรูปที่ตัวเองถ่ายและตกแต่งนั้นไปเผยแพร่ใหม่หรือดัดแปลง ก็ออกมาโวยวายเรียกร้องสิทธิ

กรณีหลังนี้น่าจะถือว่าเป็นอาชญากรรม

ในยุคที่ผู้มีอำนาจใช้อำนาจเป็นธรรม และอาศัยกฎหมายไม่ว่าจะในรูปแบบใดมาฉาบบังหน้าอำนาจเช่นนั้นไว้ เราจะได้เห็นผู้คนจำนวนหนึ่งที่ดื้อแพ่งต่อกฎหมาย ฝ่าฝืนกฎหมายออกมาประท้วง ทั้งที่รู้ว่าตนเองจะต้องถูกดำเนินคดีอย่างรุนแรงที่สุดเท่าที่กฎหมายนั้นเอื้อต่ออำนาจรัฐนั้นให้ดำเนินการได้ ภายใต้ข้ออ้างแห่งความชอบธรรมตามกฎหมาย แต่พวกเขาก็พร้อมที่จะยอมรับผลของการละเมิดกฎหมายนั้นด้วยความเต็มใจและกล้าหาญ

ด้วยนี่คือการละเมิดต่อกฎหมายด้วยเจตจำนงของตนเอง ด้วยเหตุผลที่ไปไกลยิ่งกว่าเหตุผลใดๆ ที่ทำให้ผู้คนไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่เคยได้กล่าวมาทั้งหมดก่อนหน้านี้ ผู้สนใจเรื่อง “การดื้อแพ่งต่อกฎหมาย” อาจหาบทความเรื่อง “การดื้อแพ่งต่อกฎหมายของประชาชน” เขียนโดย อาจารย์ สมชาย ปรีชาศิลปกุล มาอ่านเพื่อทำความเข้าใจในรายละเอียด ด้วยการสืบค้นผ่าน Google ด้วยชื่อบทความที่อ้างถึงนั้น

Source : มติชน

Date : 14 มี.ค. 2561

Page : 6

No: 61084995

กรม.อนุมัติร่าง'กม.ตั้งสนามบิน' กระทบคอปเตอร์ส่วนตัว100แห่ง

นายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม กล่าวว่า คณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 13 มีนาคม ได้อนุมัติเห็นชอบร่างกฎกระทรวงการขอและการออกใบอนุญาตจัดตั้งสนามบิน พ.ศ... เพื่อปรับปรุงหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขในการขอและออกใบอนุญาตจัดตั้งสนามบินสาธารณะ โดยร่างกฎกระทรวงดังกล่าวจะกำหนดให้ผู้ที่ขออนุญาตจัดตั้งสนามบินสาธารณะ (สนามบินเชิงพาณิชย์) และสนามบินส่วนบุคคลจะต้องมาขอใบอนุญาตจัดตั้งกับสำนักงานการบินพลเรือนแห่งประเทศไทย (กทพ.) เท่านั้น ทั้งนี้ ปัจจุบันสนามบินสาธารณะยังไม่มีบุคคลใดมาขอเพื่อรับใบอนุญาตใหม่ ซึ่งมีความเป็นไปได้ที่บริษัท ท่าอากาศยานไทย จำกัด(มหาชน) หรือ ทอท.จะมาขอใบอนุญาตจัดตั้งสนามบินเชิงใหม่ แห่งที่ 2 และสนามบินภูเก็ต แห่งที่ 2 ที่จังหวัดพังงา เป็นต้น

นายจุฬา สุขมานพ ผู้อำนวยการ กทพ.กล่าวว่า กฎกระทรวงจะมีผลบังคับให้ผู้ที่จะมาขอรับใบอนุญาตใหม่จัดตั้งสนามบิน และสนามบินส่วนบุคคลต้องมายื่นในนามนิติบุคคล โดยที่ผ่านมาใบอนุญาตจะมีเพียงสนามบินสาธารณะเท่านั้น และให้ผู้ที่มีใบอนุญาตใช้ไปจนกว่าใบอนุญาตเดิมจะสิ้นสุด หรือถูกเพิกถอน สำหรับใบอนุญาตสนามบินส่วนบุคคล ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีระเบียบว่าต้องขออนุญาตจัดตั้งสนามบิน แต่เป็นเพียงการขออนุญาตจุดบินขึ้น-ลงชั่วคราว มีอายุการขออนุญาตเพียง 2 ปี โดยที่ผ่านมามีเอกชนหลายบริษัทสร้างลานจอดสนามบินส่วนบุคคลไว้บนยอดตึก ลานส่วนบุคคล ซึ่งส่วนมากจะไว้ใช้จอดเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ และเครื่องบินส่วนบุคคลของตนเอง และจากการสำรวจพบว่าทั่วประเทศมีจุดบินส่วนบุคคลประมาณ 90-100 แห่ง ซึ่งภายหลังจากกระทรวงประกาศแล้วก็จะต้องมาขออนุญาตจัดตั้งเป็นสนามบินส่วนบุคคลแทน

Source : มติชน

Date : 14 มี.ค. 2561 Page : 11

No: 61085016

เกษตรกรบุรีรัมย์5อก.เฮลั่น สู้3ปีศาลยกฟ้องคดีแพะปุย

เมื่อวันที่ 13 มีนาคม ศาลจังหวัดนางรองอ่านคำพิพากษาคดีแพ่งที่ หจก.ดีสิงห์ทวีโชค ผู้ค้าปุ๋ย เป็นโจทก์ยื่นฟ้องตัวแทนกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร และกลุ่มวิสาหกิจชุมชน 88 กลุ่ม จำเลย 222 รายในพื้นที่ 5 อำเภอ นางรอง หนองกี่ โนนสุวรรณ หนองหงส์ และอำเภอบัวคำ ให้จำเลยชำระค่าปุ๋ยในวงเงินรวมประมาณ 42 ล้านบาท โดยมีคำพิพากษายกฟ้อง

โครงการนี้ดำเนินการโดย อบจ.บุรีรัมย์ ในชื่อโครงการส่งเสริมอาชีพของคนบุรีรัมย์ โดยอุดหนุนปัจจัยการผลิต แจกปุ๋ยฟรีให้แก่เกษตรกรทั้งจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นโครงการต่อเนื่องมาตั้งแต่ปี 2555-58 ก่อนเกิดปัญหาฟ้องร้องในปี 2558 โดยบริษัทปุ๋ยนำปุ๋ยมาให้เกษตรกร แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดยังไม่อนุมัติงบประมาณ และสั่ง อบจ.ทบทวนโครงการ เพราะ สดง.พบความไม่โปร่งใสของโครงการ

ส่งเสริมอาชีพของคนบุรีรัมย์ปี 2555-57 เมื่อโครงการไม่ผ่าน ทาง อบจ.จึงไม่มั่งงิบมาให้เกษตรกร บริษัทปุ๋ยจึงหันมาฟ้องตัวแทนกลุ่มเกษตรกรทั้ง 88 กลุ่ม 222 รายดังกล่าว คดีนี้ชาวบ้านต่อสู้เกือบ 3 ปี เป็นคดีประวัติศาสตร์ จำเลยล้มศาล โดยได้รับความช่วยเหลือจากศูนย์ช่วยเหลือลูกหนี้และประชาชนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม กรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม และสหภาพนายความ

นายอวิชชัย ไทยเขียว รองปลัดกระทรวงยุติธรรม กล่าวว่า คดีนี้ได้ส่งเจ้าหน้าที่ให้การช่วยเหลือชาวบ้านเป็นเวลาเกือบ 3 ปี มีชาวบ้านตกเป็นจำเลยจำนวนมาก 222 ราย มีความซับซ้อนและเกี่ยวข้องกับหลายส่วนราชการ ถือว่าเป็นคดีตัวอย่างที่สำคัญมาก ทั้งนี้หากประชาชนได้รับความเดือดร้อนในเรื่องใด กระทรวงยุติธรรมก็พร้อมให้ความช่วยเหลือ

MIC	MATICHON INFORMATION CENTER	Subject Heading :
Source :	โพสต์ทูเดย์	
Date : 14 ส.ค. 2561	Page : A2	No :

A2 เปิดร่าง พรก. เก็บภาษีเงินดิจิทัล

สาระสำคัญของร่างพระราชกำหนด (พ.ร.ก.) แก้ไขเพิ่มเติมประมวลรัษฎากร เรื่องการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินดิจิทัล ได้กำหนดนิยามของทรัพย์สินดิจิทัลใน มาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร โดยให้หมายความวา (1) คริปโตเคอเรนซี (2) โทเคนดิจิทัล และ (3) ทรัพย์สินใน รูปหน่วยข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์อื่นใดที่ รวบรวม.คลังประกาศกำหนด

ทั้งนี้ คริปโตเคอเรนซี หมายความว่า หน่วยข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่อาจมีราคาหรือ มูลค่าอันถือเอาได้ โดยเป็นการตกลงหรือ ยอมรับระหว่างบุคคลในการแลกเปลี่ยน เพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้า บริการ หรือสิทธิอื่น ใด โดยกระบวนการทางอิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่มีการอ้างอิงเงินตรา เงินตราต่าง ประเทศ หรือสินค้าโภคภัณฑ์ใด

โทเคนดิจิทัล หมายความว่า หน่วย แสดงสิทธิในรูปหน่วยข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ที่สร้างขึ้นเพื่อกำหนดสิทธิของบุคคลใน

การเข้าร่วมลงทุนในโครงการหรือกิจการ ใดๆ หรือเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้า บริการ หรือ สิทธิอื่นใด ทั้งนี้ ตามข้อตกลงที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะเจาะจงระหว่างผู้ออกและผู้ถือ

ใน พ.ร.ก.ได้กำหนดประเภทย่อย ของเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40 (4) แห่งประมวลรัษฎากรอีก 2 ประเภท สำหรับเงินได้ เนื่องจากทรัพย์สิน ดิจิทัลให้ครอบคลุมถึงเงินส่วนแบ่งของ กำไรหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้จาก ทรัพย์สินดิจิทัล และผลประโยชน์ที่ได้ รับจากการโอนทรัพย์สินดิจิทัลเฉพาะ ส่วนซึ่งตีราคาเป็นเงินได้เกินกว่าที่ลงทุน

สำหรับอัตราภาษีเงินได้บุคคล ธรรมดาหัก ณ ที่จ่ายคิดในอัตรา 15% โดยผู้มีเงินได้ต้องนำไปรวมคำนวณเงิน ได้สุทธิเพื่อเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ด้วย ในส่วนของนิติบุคคลการกำหนด อัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลหัก ณ ที่จ่าย ให้ออกเป็นกฎกระทรวงอีกครั้งหลังจาก ที่ พ.ร.ก.ฉบับนี้มีผลบังคับแล้ว

ทั้งนี้ ในการประชุมคณะรัฐมนตรี (ครม.) วิชาญ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี ได้ชี้แจงและอธิบายรายละเอียดของกฎหมายจะกำกับดูแลไม่ให้มีการนำเรื่องนี้ไปใช้ในกระบวนการฟอกเงิน หรือหลอกลวงประชาชนเช่นเดียวกับการฉ้อโกงของแชร์ลูกโซ่ โดยคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ที่ต้องดูรายละเอียดให้รอบคอบก่อนที่จะเผยแพร่ต่อสาธารณชน จึงขออนุญาตนำเรื่องนี้ไปตรวจสอบในรายละเอียดให้ถูกต้องชัดเจนอีกครั้ง หากจำเป็นต้องแก้ไขในสาระสำคัญของกฎหมายก็

ดำเนินการอย่างรอบคอบและรัดกุมมากที่สุด โดยหลัง พ.ร.ก.การประกอบธุรกิจสินทรัพย์ดิจิทัลออกมาแล้ว กระทรวงการคลังจะออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีก 4 ฉบับ และคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ หรือ ก.ล.ต. จะออกกฎหมายอีก 5 ฉบับ มีเป้าหมายคือกำหนดแนวทางการกำกับดูแลสกุลสินทรัพย์ดิจิทัลและการระดมทุนด้วยเงินดิจิทัล (ไอซีโอ)

เกศรา มัญชุศรี กรรมการและผู้จัดการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ตลท.) เปิดเผยว่า ประเด็นที่จะให้มีการพิสูจน์อย่างไร

19-20 มี.ค.ที่จะถึงนี้ เพิ่มความเข้มงวดสกัดการใช้สกุลเงินดิจิทัลในการฟอกเงิน รายงานระบุว่า ข้อเรียกร้องดังกล่าวจะเน้นย้ำที่การออกมาตรการป้องกันการฟอกเงินโดยใช้สกุลเงินดิจิทัล และการคุ้มครองผู้บริโภค มากกว่าที่จะพูดคุยถึงผลกระทบการซื้อขายสกุลเงินดิจิทัลต่อระบบภาคธนาคาร

สมัยศ เซาวลิต กรรมการผู้จัดการบริษัท J.I.B.Computer Group (JIB) ผู้ดำเนินธุรกิจจัดจำหน่ายสินค้าไอที อุปกรณ์ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์และคอมพิวเตอร์ประกอบ กล่าวว่าได้ร่วมกับ ธรรมธีร์ สุกโชติรัตน์ ผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีการเงิน (ฟินเทค) ร่วมก่อตั้ง JIBEX (จีบีเอ็กซ์) เว็บไซต์และแอปพลิเคชันสำหรับบริหารจัดการลงทุนและซื้อขายแลกเปลี่ยนสกุลเงินดิจิทัล หรือคริปโตเคอเรนซี โดยใช้งบในการพัฒนา 100 ล้านบาท

ทั้งนี้ ระบบความปลอดภัยของแอปจะเทียบเท่ากับสถาบันการเงิน ซึ่งจะทำให้ผู้ใช้งานมีความมั่นใจในความปลอดภัยเพื่อรักษาสกุลเงิน โดยจะเริ่มเปิดให้บริการคริปโตเคอเรนซี วอลเล็ต โดยในช่วงแรกสามารถใช้กับเงินดิจิทัล 5 สกุล ได้แก่ Bitcoin Ethereum Ripple Bitcoin Cash และ Litecoin ส่วนการเทรดระหว่างเงินสกุลดิจิทัลด้วยกัน หรือสกุลดิจิทัลกับเงินบาท จะเกิดขึ้นกลางเดือน เม.ย.นี้ หลังจากนั้นระยะที่ 3 จะเพิ่มฟังก์ชันช่วยเทรด เช่น โรบอตเทรด และระยะที่ 4 จะเปิดให้บริการทางด้านความมั่งคั่งเพื่อช่วยบริหารจัดการทรัพย์สิน ■

กระทรวงการคลังจะออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องอีก 4 ฉบับ และคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ หรือ ก.ล.ต. จะออกกฎหมายอีก 5 ฉบับ

ต้องนำเสนอให้ ครม.เห็นชอบอีกครั้งในสัปดาห์หน้า โดยเฉพาะในส่วนอัตราภาษี 15% นั้นยังไม่เคยมีการจัดเก็บมาก่อนต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ แต่หากไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขก็จะดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป

ขณะที่ประชุม ครม. เห็นว่าการกำกับดูแลเงินดิจิทัลนี้เป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นใหม่ในไทย พบว่ามีผู้ได้ประโยชน์และเสียประโยชน์ เพราะเวลานี้มีธุรกิจเอกชนเป็นจำนวนมากเตรียมระดมทุนด้วยผ่านสินทรัพย์ดิจิทัล จึงต้อง

ว่ากรณีใดใช้ในวิธีที่สุจริตหรือไม่ ซึ่งยังอยู่ในรายละเอียดที่กำลังดำเนินการอยู่ ด้านตลท.เองก็ต้องดูว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องทางไหน ซึ่งคำแนะนำเรื่องการดูไอซีโอที่ตลท.จะออกมาอาจจะต้องรอดูเกณฑ์หรือประกาศพ.ร.ก.ที่จะมีการหารือในรายละเอียดสัปดาห์หน้าให้ชัดเจนก่อน

รอยเตอร์สรายงานอ้างแหล่งข่าวเจ้าหน้าที่รัฐบาลญี่ปุ่นว่า ญี่ปุ่นจะเรียกร้องให้ที่ประชุมรัฐมนตรีคลังและผู้ว่าการธนาคารกลางกลุ่มประเทศ จี20 ในกรุงบัวโนสไอเรส อาร์เจนตินา ระหว่างวันที่